א) חגיגה כ. וע"שן, ב) חולין לה.

ירושלמי חגיגה פ"ג ה"ב, 2 פסחים לא: ירוש' פסחים 1

הוריות פ"ג סה"ג, ד) | כרכות

טו: וש"נו ת"כ שמיני פ"ב

הי"א, ירוש' שם, ל) [פסחים לא:], ו) מו"ק טו:, ו) [ר"ה ה. וש"נ], ל) חגיגה כא.,

ש"גן, לו קטרי, לו ניסא. ע) מנחות מו., ל) ויקרא ג א, ל) פסחים סט:, () ע" לש"ק.

גליוו הש"ם

. גם' איידי דאכיל פסח. עי

חגיגה דף כה ע"ב ובטורי אבו

שם ד"ה מדמהימו אפסח:

מבול יום פרק שנים עשר זבחים מגריפה. כלי ברזל הוא וראשו רחב ומבדילים בו גרוגרות הנדבקות זו בזו: לבי על הסל. לשומרו: מדבר המטמחה. אב הטומאה שמטמא כלי וכן מטומאות דרבנן המטמאות אותה לטמא חולין ותרומה מדרבנן דו: ולא מדבר הפוסלה. לחולין ולתרומה ומיהו טמאה היא להשתמש בה קדשים: איגלגל מילחא.

דאיבעי לך לשנויי עלה הנך שינויי

הא דרמינהו לעיל מתני׳ דאונן מו

שינויי נוסחאות א] כ"ל יונתן (גליון. וכ"ה בחולין: ב] תרומה עצמה אסורה כל"ל (*ש"מ). וכ"ה ברש"י, והפסק הנקודה עם ל"ל לחכר תיכת עצמה (דק״ם): ג] כש״מ וקלת כת״י נוסף הכא נמי הקטנו כנו י טוסף הכא נכוי באכילה עבוד רבנן מעלה בנגיעה לא עבוד רבנן מעלה:

וככי"ל בשאר ימות השנה לא ומאי וכו': ה] נ"ל נוסף מת לו מת בארבעה עשר וקברו בארבעה עשר יום מיתה תפיס בארבעה עשר יום מיתה תפיס לילו מדרבגן מת לו מת בשלשה עשר וקברו בארבעה עשר יום קבורה וכו׳ (*ש"מ): ון נ"ל אפילו מדרבנו ו*גליוו: ז] תנא דאמר אנינות (ש"מ): ה] אומר אינה מדברי תורה. כ"ה בכל כתה"י ודפ' הישנים ה) אומר אינה מדברי תורה. כ"ה בכל כתה"י ודפ' היטנים (דק"ם). ולפנינו עפ"י בה"ז: מ] ל"ל אפילו (*ש"מ): י] על זטא כשלמים כל"ל (צ"ק).

ובת"כ כלפניגו, וכ"מ ברש"י: יאן נ"א פסוק נסביה (בי"צ). וכ"ה בפי המיוחס לר"ח, ע"ש כילורו: יבן מחמת עצמז ותנא שלמים הבאין מחמת פסח (*ש"מ). וכן הסדר הישר (דק"ם): יג] מתיכת דאי עד תיכת פסח תיכת מדרבנן ומחמת הכפילות (פב"ט]: מו] דאוגן אהדדי דאיבעי כו' כל"ל (*ש"מ): מו] פסחו לערב (*ש"מ): יז] מיכת כדאמרינן נמחק (שימ וכתה"י). וגי' 5"ק דאכילת קדשים עשה כדאמרינן ואכלו

קי טוב עטור כו מודר בהם יח] דשרו ליה רבנן (כתה יש"מ): יש] קדשים והא כ הד"ח (שמכ"י): כ] נדפוסי ונליה וכי"פ ומאי. והוא ת"ד חדש צ"ק). ועי׳ באות שלפנ"ו. נ"א (צ־ק). וע" כחות שנפק". נ"ה מלון ועד תינות וה"ק טובל הכל חינו (ש"ה): באן נ"ח שמחה הטלמים כתיב בהו שמחה הובחת כו' (ב"ש): כבן ל"ל איקרי ("ש"ה): כגן ואם (בתה"): כדן פסחו לערב (בתה"): בדן

(ביים): בהן דכי האי גוונא (ביים): בהן דכי האי גוונא אמרינן כל"ל (ש"מ והגרייב): בון ל"ל אוכלי תרומה (ש"מ): בז] כל"ו שטמאה: כח] כל"ו שאינו עושה כלים ועושה אחרי כן כו'. ובנה"ז הגיה שלישי כנדפס, וכ' עוד דאפשר דל"ל כלום. ור"ל נחולין שדישי כנדפס, וכי עוד דחפטר דל"ל כלום. ור"ל כחולין ותרומה. וגיר' ל"ק שאינו עושה עכשיו כלום ועושה כו'. ופי' דבשעת נגיעת מגריפה לבגדי ירטעת לא היה עושה למגריפה לבורי מרומה לא היה עושה למגריפה כלום אלא אח"כ כשמגריפה נוגע בקדש מטמא הקודש מש"ה קאמר מדבר הפוסלה. ובש"מ

ליס שאינו מטמא כלים יעושה כו׳. ובגליון הכים כ״ם שאינו פוסל חודין ופוסל כר: כמ] נח"נ גריס של תרומה. ור"ל דשלישי של מרומה נקרא פסול אע"פ שמטמא לקדש משום דאינו מטמא אלא פוסל. וע"ע נה"ו: ל] משני רבא כאן (ש"ח): לא] נ"ל דלא (ש"ח): לב] נ"ל לאו נ"ל דלא (א"ח): ע"ל: לאכילה גרע (גליון). וע"ל נ"ק:

דחיקי: של תרומה. עלמה וכ״ש שלישי של חולין שנעשו על טהרת תרומה: מותר ליגע. בתרומה דחינו נעשה גופו אלא שלישי כמו המאכל שאכל ואסור לאכול תרומה אבל מותר ליגע. אלמא מעלות עבוד רבנן באכילה דליתנהו בנגיעה וגבי אונן נמי הא דתנן ח׳ אונן לריך טבילה באכילה תנן אבל נוגע אין לריך לטבול: כי מומני ליה. אם זימנו חבירו כהן לאכול עמו לערב בחלקו בקדשים אוכל: ורמינהו אוגן עובל ואוכל פסחו יו. משנה היא בפסחים (דף נא:). ולא גרסינן בה מחוסר כיפורים דאינו לריך להמתין לערב אלא מביא כפרתו וטובל ואוכל בקדשים: טובל. כדתנן חי אונן לריך טבילה לקדש: ואוכל פסחו לערב חבל לח בקדשים. מפרש לה בפסחים (דף נב.) קסבר אנינות לילה דרבנן ואנינות דאורייתא חד יומא הוא כדכתיב ואחריתה כיום מר (עמוס ח) וגבי פסח לא העמידו דבריהם במקום כרת גבי קדשים העמידו דבריהם במקום עשה דאכילת קדשים כדחמרינן יו: כחן בפסח. מתני׳ דקתני אינו חולק ואי מזמנו ליה לאכילת קדשים אוכל בלילי פסחים קאי דמגו דשרו יחו רבנן אכילת פסחים שרו ליה נמי שאר הדשים ישו: והא דקתני אבל לא בקדשים אשאר ימות השנה קחי. והחי בו אבל לא בקדשים לאו אלילי פסחים קמהדר ואע"ג דעליה קאי אלא אבל לא בקדשים של כל השנה וה״ק טובל ואוכל פסחו בערב וה״ה לכל הקדשים באותו לילה אבל לא בקדשים של שאר ימות השנה: רב אסי אמר. אידי ואידי בלילי פסחים ולא קשיא ההיא דפסחים שמת בי"ד וקברו בי"ד הלכך בפסח אוכל אבל לא בקדשים דאנינות לילה דיום מיתה דרבנן: ומתני' לשמת בי"ג וקברו בי"ד. דיום קבורה גופיה דרבנן ולילו לא תפים אפילו מדרבנן: מאן סנא. דתנא להך דפסחים דאית ליה אנינות ליל יום מיתה דרבנן: מדברי תורה. לקמן [ק:] יליף לה רבי יהודה בשמעתין מאנינות דאהרן ובניו: סדע שהרי אונו כו'. ואי דאורייתא פסח נמי לא ליכול: נחכלת בשמחה. יוצח בה ידי חובת שמחה כאן דכתיב בה שמחה

שאינן באין על חטא. הלכך כשלמים דמי: ת"ל ובה. י אם בו זבח שלמים קרבנו: והעלים. המתנדב עלים מביא קרבן עמהן: קתני מיהת פסח. דבשלמא כולהו איכא למימר מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא אלא פסח קשיא אדלעיל דתנא טובל ואוכל פסחו ברן: שלמי פסח. לי חגיגת י"ד כשהחבורה מרובה:

חבחת שלמים ואכלת שם ושמחת

(דברים כו) ש' ותודה שלמים איקראי כב]:

ואי משקין דמטמו כלי גזירה משום משקה זב וזבה א"כ אפילו לתרומה נמי ואי משקין שנגעו לטבול יום דאינו תחלה אלא לקדש כדתנן (פרה מ״ח מ״ז) כל הפוסל התרומה מטמא משקין להיות חחילה חוץ מטבול יום א״כ אפילו קדש נמי לא מטמא רק לפסול כדאיתא

ומגריפה בתוכו ואמר לבי על הסל ואיז לבי על המגריפה אחסל מהור והמגריפה ממאה ותממא מגריפה לסל אין כלי מממא כלי ותממא מה שבתוכו אמר רבא 6יבאומר שמרתיה מדבר המטמאה ולא שמרתיה מדבר הפוסלה איגלגל מילתא ומטאי לקמיה דרבי אבא בר ממל א"ל לא שמיע להו יהא דאמר רבי יוחנן אן א"ר יהאוכל שלישי של תרומה ב אסור לאכול ומותר ליגע אלמא באכילה עבוד רבנן מעלה בנגיעה לא עבוד רבגן מעלה ב: ואינו חולק לאכול כו': מיפלג הוא דלא פליג וכי מזמני ליה אכיל ורמינהי את (הומחוםר כיפורים) מובל ואוכל את פסחו לערב אבל לא בקדשים אמר רב ירמיה מדיפתי לא קשיא כאן בפסח כאן בשאר ימות השנה בפסח ° איידי דאכיל פסח יאכיל נמי קדשים בשאר ימות השנה דלא חזי לא חזי ומאי אבל לא בקדשים אבל לא בקדשים של כל השנה רב אםי אמר ל"ק יכאן שמת לו מת בארבעה עשר וקברו בארבעה עשר כאן שמת לו מת בשלשה עשר וקברו בארבעה עשר יום קבורה לא תפים לילו מדרבנו ח מאן תנאון סיאנינות לילה מדרבנן ר"ש היא דתניא אנינות לילה מדברי תורה דברי רבי יהודה ר"ש אומרה אונן אינו מדברי תורה אלא מדברי סופרים תדע שהרי אמרו ®אוגן מובל ואוכל את פסחו לערב אבל לא בקדשים וסבר ר"ש אנינות לילה מדרבנן והתניא ר"ש אומר מאונן אינו משלח קרבנותיו מאי לאו ואפילום בפסח לא לבר מפסח יוהתניא ר"ש אומר ישלמים כשהוא שלם מביא ואינו מביא כשהוא אונן מנין לרבות את התודה מרבה אני את התודה שכן נאכלת בשמחה כשלמים מנין לרבות את העולה מרבה אני את העולה שכן באה בנדר ובנדבה כשלמים מנין לרבות [בכור ומעשר ופסח מרבה אני] בכור ומעשר ופסח שכן אינן באין על חמא ו מנין לרבות חטאת ואשם ת"ל זבח מנין לרבות העופות והמנחות והיין והעצים והלבונה ת"ל שלמים קרבנו כל קרבנות שהוא מביא כשהוא שלם מביא ואינו מביא כשהוא אונן קתני מיהא פסח "אמר רב חסדא פסח כדי או נסביה רב ששת אמר "מאי פסח שלמי פסח אי הכי היינו שלמים תנא שלמים הבאין מחמת ים פסח ותנא שלמים הבאין מחמת עצמן דאי יו לא תנא שלמים הבאין מחמת פסח סלקא דעתך אמינא יהואיל ומחמת פסח אתי כגופיה דפסח דמי קמ"ל רב מרי אמר במעילה ריש פ' חטאת העוף (דף ח.) וא"כ לא יטמאו המגריפה לפסול קדש דטמאה משמע לעשות פסול אחרי כן מדלא קאמר מגריפה פסולה דכי כהו אמרינן פ"ק דפסחים (דף כ.) גבי הבשר טמא למאי אי למנות ראשון ושני בחיבת הקדש תפשוט דבעי ר"ל לריד של מנחות כו׳ לכך נראה לפרש דמשכחת לה במעת לעת שבנדה דאמרינן פ"ק דנדה (דף ו.) לקודש אבל לא לתרומה א"נ בבגדי תרומה בון דמדרם לקודש והא דאמר ולא שמרתיה מדבר הפוסלה אע"פ שמטמאה יו לקדש כל דבר שאינו בחז(עושה שלישי ועושה) אחרי כן לקדש קרי פוסלה כמו שלישי של כש חולין: ה"ג ה"ג באבילה עבוד רבנן מעלה. פירש בקונטרם והא דתנן אונן לריך טבילה אאכילה תנן אבל נוגע א"ל לטבול והשתא לא קאי שינוייא דרבי יוחנן ונראה דאפשר לקיימו דלעולם מתני׳ בשטבל וההיא דחגיגה בדלא טבל אבל הא דאמר אונן שטבל דאנינותו מוזרת עליו היינו באכילה ופ״ה עיקר: אונן מוכל ואוכל פסחו לערב אכל לא בקדשים. משנה היא

בפסחים בפרק האשה (דף נא:) ול"ג מחוסר כיפורים דאונן דוקא הוא דלא אכיל בקדשים לערב משום אנינות לילה אבל מחוסר כיפורים כיון שהביא כפרתו וטבל למה לא יאכל:

אמר רב חסדא פסח כדי נסביה. במסקנא [דף ק:] משני לו כאן קודם ששחטו וזרקו עליו כאן לאחר ששחטו וורקו עליו דההיא לא לאו יביא פסחו כשמת קודם ששחטו וזרקו עליו וההיא דטובל ואוכל לערב כשמת לאחר ששחטו וזרקו עליו אבל הנך אמוראי לא בעו לשנויי הכי משום דהסברי אכילה לא מעכבא וכיון דלא מעכבא אמאי דחיא אכילתה אנינות לילה דרבנן טפי משאר קדשים אבל היכא דמת קודם ששחטו אף על גב דאכילה לא מעכבת אי לא שרית לאוכלו לא מייתי ויש לתמוה דמשמע דשרי ר״ש לשחוט ולזרוק אחר שמת לו מת משום דאנינות לילה דרבנן והלא אנינות יום דאורייתא ודל אכילה מהכא מ"מ הקרבה ביום אסור בחטאת כו עולה ואשם דאסור להביא כשהוא אונן מדכתיב קרבנו כל ששמו קרבן וכי תימא משום דאתי עשה דפסח לוו ודחי עשה דאנינות דכשהוא שלם מביא 6 א״כ היכי דייק מינה אנינות לילה מדרבנן אפילו היא דאורייתא דחיא ומתוך פי׳ הקונטרם משמע דסבר השתא דכולה אסמכתא

בעלמא ונראה לפרש כיון דעיקר פסח לא בא אלא לאכילה כדתנן (פסחים דף עו:) פסח הבא בטומאה נאכל בטומאה שעיקרו לא בא אלא לאכילה הלכך לא חיישינן ביה לאנינות בומן ליי הקרבה אלא בזמן ליו אכילה ואף על גב דאכילה לא מעכבת להו:

שו אב מיי' פרק יג מהלכות מטמאי משכב ומושב הל'

עין משפמ

נר מצוה

וטפנה יונופב יונופב הכי ו: מיי פי"א מהלכות אבות הטומאה הלכה יא: יז ד מיי פ"ו מהלכות קרכן

יד מייי מהככות מקרק מסח הלכה עופיצ מהלי מיאת מקדש הלכה י: "ח ה מייי פייו מהלכות קרכן פסח הלכה ד: "או ז מייי שם הלכה ע: ב ח מיי׳ פ״ב מהלכות ביאת מקדש הלכה ע ופ"ו מהלי קרבן פסח הלכה ע: בא טי מיי' פ"ב מהל' ביאת רכן פסח הנכה ט. זי מיי' פ"ב מהל' ביאת מקדש הלכה יא:

תורה אור השלם

1. וִאָם זֶבַח שְׁלְמִים קָרְבָּנוֹ אַם מו הבקר הוא מקריב אם זכר יַקְריבָנּוּ לְפְנֵי יְלְוָה: ויקרא ג, א יְלְוָה:

מוסף רש"י

ומגריפה. כלי ברול הוא שהוריו ומגריפה. כני כרול הוח שקורין וודי"ל שגורפין בו חפר הכירה וגם מבדילין בו חאנים המודבקות זו כו (ווגיגה ב.) אין כלי מטמא כלי. אין כלי שאינו אב הטומאה כלי. אין כלי שאינו אב הטומאה מטמא כלים (ברכות נב:) מדבר המטמאה. הנותו לה טומלה המטמאה. הנותן כה טומום לטמא אחרים: מדבר הפוסלה. מלהשתמש בה טהרות לכתחילה, אי נמי נפקא מינה לאוכל הדבוק בה שהוא פסול לכתחילה ומכל נה שהות פסור נכתחינה ותכנ מקום אם נגעה בטהרות אינה פוסלתן (חגיגה שם) אסור לאכול. בתרומה (חולין לה.) אונן טובל ואוכל את פסחו לערב. ואע״פ שעדיין לא נקבר, דאין אניטת מן התורה אלא ניסבר, דאין אניטת מן התורה אלא ביום, שנאמר (ויקרא') הן היום הקריבו, ואני אונן, ואכלמי חטאת היום, יום אסור לילה מותר, וטבילה בעי וזו אחת מי"א מעלות דמומר בקודש (חגיגה שם) האונו רחומר בקודם (חגיבה שם) החוץ והממוסר כפורים לריכין טבילה לקודש, ממוך שלאסרו עד עכשיו בקדשים אלרכיניהו רבע טבילה, ואע"ם שמחוסר כפורים טבל אממול, אבל לא יאכל אוץ לערב אממול, אבל לא יאכל אוץ לערב בשאר הדשים. דאיסור אנינות לילה מדרכנן ולגבי ססח לה העמידו מדרכנן ולגבי ססח לה העמידו דבריהן במקום כרח (פטחים צא:) אניבות לילה מדרבבן. אע"פ שהיה ליל יום המיחה לע"פ שהיה ליל יום המיחה וכמיבה אנינות בחורייתה דכמיב וכמיבה אנינות בחורייתה דכמיב וכמיבה חנינות בחורייתה דכתיב לא אכלתי באוני ממנו (דברים כו) ופחות מיום אחד אינו אניעת דילפי רבן מואחריתה כיום מר, קסבר ר"ג אין לילה של אחריו עם היום אלא מדרבען הוא כשאר ימי האבל אלא מדרבען הוא כשאר ימי האבל (ברכות טו:) כשהוא שלם. דרותו שדוותו חישבת ווליו וחוש כועמו, טדעמו מיוטכנו עליו (נוו ק מו:) שלמי פסח. היינו חגיגת יד בניסן (שאו) [שאס] היתה חבורת הפסח מרובה מביאין עמו שלמים כדי שיאכל פסח על השובע ומנחות פג: מכת"י), או: בשלא קרב בזמנו שאבד ונמכפר באמר הוא נעשה שלמים, כדופקא לן בפסחים (ר"ה

שימה מקובצת

י תום' (מעמ' הקודם) ד"ה מדבר המטמאני כו'. אי נמי בבגדי אוכלי תרומה דמדרם לקדש. נ"ב לוו מוכני מרונה דמורס נקדש, כייכנו וכחוב בחוס' חיצוניות, ולא יחכן כלל דבכל הני גווני חדוש בא להשמיענו דבעי טבילה לקדש אבל לא לחרומה. וי"ל דלא נקטיה אלא משום דאונן אין רגיל ליזהר מדבר הפוסלו להדש לבן כנים כיון דבלאו הכי אינו אוכל לבו ביום כיון דבלאו הכי אינו אוכל בקדש ובלילה יהא מותר דלא בעי הערב שמש, אבל לתרומה שהוא מותר בו כדאמרינן ביבמות (דף ע:) זרות אמרתי לך ולא אנינות, רגיל ליזהר מדבר הפוסלו למרומה (ר"ווו):